

Længere straffetid vil ikke i sig selv udelukke anbringelse i åben anstalt, men vil indgå i den samlede vurdering. Domfældte med straffetider på 5 år eller derover anbringes som hovedregel i lukket anstalt. Der vil dog blive taget hensyn til den tid, der rester til løsladelsesdatoen.

Det bemærkes i den forbindelse, at der i efteråret 1995 skete en skærpelse af direktoratets praksis for anbringelse af personer, der er dømt for handel med euforiserende stoffer og er idømt straffe på fængsel i 5 år eller derover, således at disse domfældte som udgangspunkt placeres i lukket fængsel, medmindre der resterer forholdsvis kort tid til løsladelsesdatoen, eller der foreligger ganske særlige omstændigheder.

For at få belyst, om anmeldelsesproceduren kan forbedres, således at man i videst muligt omfang undgår, at domfældte, der er uegnede til anbringelse i åben anstalt, anmeldes dertil, har direktoratet iværksat en undersøgelse dels af omfanget af overførsler af indsatte fra de åbne til de lukkede fængsler/arresthuse og dels af årsagen til overførslerne. På baggrund af resultatet af undersøgelsen, som forventes at foreligge inden sommeren, vil det blive overvejet, om der er behov for at ændre praksis med hensyn til fordelingen mellem åben og lukket anstalt.

Spm. nr. S 1404

Til justitsministeren (14/2 96) af:

John Vinther (KF):

»Kan ministeren bekræfte, at erstatningskrav idømt såvel hærværksmændene som disses forældre for graffitihærværk kun i ringe grad bliver berigtiget; finder ministeren i bekræftende fald dette rimeligt, og vil ministeren i bekræftende fald tage initiativ til, at erstatningskrav forfølges effektivt?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1403.

Svar (28/2 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Efter dansk rets almindelige erstatningsregler har en skadelidt krav på erstatning hos skadevolderen, såfremt den pågældende har handlet ansvarspådragende.

Et erstatningskrav mod en hærværksmands forældre vil således forudsætte, at forældrene selvstændigt har handlet ansvarspådragende, f.eks. fordi de har medvirket ved den ansvarspådragende handling eller undladelse.

Efter retsplejelovens § 991 har forurettede under en straffesag efter begæring mulighed for at få tilkendt erstatning hos tiltalte for den ved forbrydelsen forvoldte skade. Retten kan dog på ethvert trin nægte et erstatningskravs forfølgning under straffesagen, når den finder, at kravets behandling under straffesagen ikke kan ske uden væsentlig ulempe.

Efter retsplejelovens § 997 drager politimesteren omsorg for straffedommens fuldbyrdelse såvel i henseende til straf som i henseende til dommens øvrige bestemmelser, herunder erstatning til den skadelidte, for så vidt denne begærer det. Inddrivelse af sådanne erstatningskrav sker ved fogedretten, såfremt betaling ikke sker frivilligt.

Det er imidlertid ved Vestre Landsrets kendelse af 7. november 1991 (Ugeskrift for Retsvæsen 1992, s. 175) fastslået, at politimesteren ikke uanset bestemmelsen i retsplejelovens § 991 kan give møde for skadelidte i fogedretten i forbindelse med tvangsinddrivelse af et sådant erstatningskrav. Skadelidte eller dennes advokat må således selv give møde i fogedretten ligesom enhver anden, som ønsker fogedrettens bistand til at inddrive et erstatningskrav eller et andet tilgodehavende.

Justitsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger om, i hvilket omfang sådanne erstatningskrav bliver betalt.

Justitsministeriet skal imidlertid henlede opmærksomheden på, at spørgsmålet om tvangsfuldbyrdelse af erstatningskrav først og fremmest beror på hærværksmandens betalingssevne. Det er således efter den gældende lovgivning muligt effektivt at tvangsinddrive et erstatningskrav, såfremt hærværksmanden har de tilstrækkelige midler til at betale kravet.
